

ПРЕС КЛИПИНГ

10-11. март 2012.

НАСЛОВИ

- Новости сазнају: Порез ће расти, плате неће; (стр.2)
- Основано 555 фирми од 100 динара; (стр.3)
- Срби најбоље живели 70-их; (стр.4)
- Чанак: Улазак синдиката у политику представља обману чланства; (стр.7)
- Европа тражи чисте приватизације; (стр.9)
- Домаће фирме неће да буду надничари; (стр.11)
- Радници више немају никаква права?; (стр.12)
- Синдикат тражи смену министарке правде и Хомена; (стр.13)
- Петиција за смену министарке правде; (стр.14)

Новости сазнају: Порез ће расти, плате неће

Г. БУЛАТОВИЋ

Влада Србије припрема брзопотезне мере штедње да би смањила мањак у каси. Најављују се посебне уредбе, јер су постојећи издаци покривени законима

ВЛАДА Србије, како сазнају „Новости“, убрзано припрема мере које ће допринети да се бар делимично смање трошкови државе и тако донекле поправи мањак у буџетској каси. Детаљи ових мера биће ускоро познати, а донеће се кроз уредбе Владе.

Јер, постојећи расходи из државне касе „покривени“ су у више од 90 одсто случајева законима, а њих је тренутно немогуће изменити - предизборни сат увелико већ откуцава.

Озбиљнија штедња у држави мора сачекати нову владу и најављену пореску реформу. Засада, исплате из буџета иду према утврђеном плану, па ће чак и у априлу за четири одсто бити повећане плате запослених у јавним предузећима и јавном сектору, као и пензије на основу усклађивања. Али, како је реч само о праћењу трошкова живота, реално ове зараде неће расти.

О порасту плата запослених у приватном сектору не треба ни размишљати, јер послодавци због кризе најављују не само стезање каиша, већ и отпуштања. Како ће у овој свеобухватној штедњи проћи пензионери, тек ће да се види, али захтеви међународних финансијских институција су јасни - пензијски систем у Србији ваља реформисати.

Економисти су, иначе, сагласни да је неопходно да и Србија учини оно што су започеле државе у региону, па и ЕУ, како би смањили све већи јавни дуг. Пре свега, рачуна се да је веома важно да већ од Нове године потрошачи у Србији плаћају већи порез на додатну вредност. За колико је потребно порез повећати, економисти нису јединствени. Неки кажу да је довољно да то буде за свега два одсто.

КАКО РАДЕ ХРВАТИ СТОПА пореза на додатну вредност у Хрватској је, од почетка месеца, отишла на 25 одсто. Тиме се Хрватска сврстала на треће место у Европи по висини ПДВ. Испред њих су једино Мађарска (27 одсто) и Исланд (25,5 одсто). Једини изузетак код плаћања поменуте стопе од 25 одсто у Хрватској имају јестиво уље и маст, бели шећер, дечија храна и испорука воде - за њих се примењује стопа од 10 одсто.

- У том случају, једнократно би се повећала инфлација између 1,5 и два одсто - указују економисти. - Али, приходи државе би порасли за чак два одсто БДП, односно за око 600 милиона евра. Ако се порез на додатну вредност повећа за четири одсто, чиме би опет имали мањи намет од Хрвата, који од овог месеца примењују стопу општу пореза од 25 одсто, у потпуности бисмо покрили буџетски дефицит, односно држава би повећала своје приходе за више од 1,2 милијарде евра.

Уз то, извесно је да ће нам са новом Владом стићи и наставак реформе пензијског система. Јер је, како нас то већ дуже време упозорава и ММФ, „садашњи пензијски систем неодржив“.

- На пензије у Србији из буџета одлази 13 одсто бруто друштвеног производа - подсећа представник ММФ-а у Србији Богдан Лисоволик. - То је много више од европских земаља где се, осим у Италији и Украјини, у просеку издваја 5,9 одсто БДП-а. Неодрживо је да један запослени ради за једног пензионера.

Ако будућа влада Србије убрзо по конституисању донесе конкретне средњорочне мере може, по речима Павла Петровића, председника Фискалног савета, не само да спречи да дуг „експлодира“, већ и да смањи јавне расходе са 44 на 40 одсто у наредне четири године.

МАЧ ИЗНАД ГЛАВЕ

СРБИЈИ као мач изнад главе стоји опасност од повећања јавног дуга.

- Анализе показују да ће на крају године јавни дуг бити највероватније око 51 одсто БДП и да ће наставити да расте - тврди Павле Петровић. - Раст јавног дуга је неизбежан услед ниског БДП-а и планираног фискалног дефицита. Постоји опасност да се на крају 2015. јавни дуг

повећа на забрињавајућих 60 одсто. Неопходно да се већ са ребалансом буџета за 2012. донесу мере које ће зауставити његов раст и у средњем року вратити га испод законске границе од 45 одсто БДП-а.

ШТА ТРАЖИ КАПИТАЛ

МА колико држава штедела, Србија мора привући и преко потребне стране инвестиције, а изгледи за долазак капитала су поприлично мршави.

- Капитал који тражи ухлебљење пре свега жели сигурност, па онда и неке стопе приноса на дужи рок - тврди Душан Вујовић, економиста. - Зато ваља стално питати стране инвеститоре шта им недостаје. А многи кажу да им недостаје не савршени правни систем, него стабилан систем у коме се све зна и у коме нема зачкољица старих закона, које све заустављају.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.239.html:369957-Osnovano-555-firmi-od-100-dinara>

Основано 555 фирми од 100 динара

Д. И. КРАСИЋ

Од фебруара, после доношења Закона о привредним друштвима, оснивачи плаћају по сто динара за отварање предузећа

ТОКОМ фебруара у Србији је основано тачно 555 нових предузећа са свега 55.500 динара укупног оснивачког капитала. Ипак, број новооснованих фирми у јануару је био још већи, када је оснивачки улог за друштво са ограниченом одговорношћу био чак 500 пута већи него сада, када је потребно свега 100 динара.

Разлог је, кажу, уобичајен, „сезонски“. Наиме, познато је да се на крају и почетку године увек подноси много већи број захтева, своде се рачуни и окрећу „нови листови“. Осим тога, снег који је окувао Србију током протекла два месеца утицао је и на власнике фирми, али и на радно време Агенције за привредне регистре.

Привредници, ипак, сматрају да ће због овако ниског оснивачког капитала од свега сто динара, још теже моћи да наплате своје дугове, пошто власници не одговарају личном имовином. Надлежни, пак, кажу да се приликом позајмљивања новца пословном партнеру не гледа висина његовог оснивачког капитала, већ његова укупна имовина, бонитет и пословање. Такође, постоје и разне врсте обезбеђења потраживања, од банкарских гаранција до залога над машинама и опремом.

Иначе, Светска банка државе „мери“ по критеријуму једноставности за отпочињање пословања. А, у свом извештају „Дуинг бизнис“ у обзир узима и административне трошкове регистрације, као и минимални оснивачки капитал. Тренд је да се минимални оснивачки капитал што више смањи, како би се смањиле и баријере за покретање бизниса. Тиме се омогућава што већем броју људи да започну сопствени посао.

За процедуру оснивања фирме у Србији, иначе, потребно је укупно 13 дана.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.290.html:370055-Srbi-najbolje-ziveli-70-ih>

Срби најбоље живели 70-их

М. СПАСЕНОВ - С. БУЛАТОВИЋ

И бројке и сећање грађана показују да се у Србији најбоље живело између 1970. и 1980. Стандард био највећи 1979. Сигурни посао и плата, бесплатно лечење, а данас - брига за голи живот

ДАНАШЊИ 60-годишњаци и 70-годишњаци могли би да се похвале да су међу најзадовољнијим генерацијама у Србији. Док у пошти подижу скромну пензију, јер су је дочекали на бироу, дане проведе по чекаоницама домова здравља заказујући прегледе и чекајући терапију, за себе би вероватно рекли све осим да су на добитку. Ипак, они су успели да живе боље од својих родитеља, да зарађују у време најбољег стандарда у земљи и да верују да ће њихова деца квалитетом живота надмашити и њих. Треће доба вероватно је многим демантовало убеђења, али генерације после њих успеле су од срећног времена да узму још мање.

Гледано по платама, најбоље се зарађивало између 1970. и 1980. Иако је индустријска производња наредне деценије скоро дуплирана, просечна зарада је није пратила. Данашњи 60-

годишњак те 1970. је имао 20 година. Ако није завршавао факултет, посао је вероватно већ имао, и сваке следеће године макар за „мрву“ имао већу плату.

- Запослила сам се 1977. године, а супруг је радио већ две године - присећа се Љиљана Рацков, из Београда. - У тих неколико година реновирали смо стан, комплетно га опремили, купили ауто и плац. Било је ту и кредита, али их нисмо осећали. Све време смо, уз двоје деце, пристојно живели и сваке године летовали. Сада смо обоје у пензији и на храну одлази 80 одсто примања.

Већ од 1982. године зарада је почела да се „топи“. Током 1993. вредела је свега 14 одсто оне из 1971, каже статистика, а живот памти да се за њу није могао купити ни килограм јабука. Док стигне до џепа инфлација би је „појела“. Ни до краја прошлог века плата није успела да стигне ону са почетка седамдесетих, попела се свега до трећине. Али, када плату од пре четири деценије претворимо у храну и пиће, статистика ће разочарати многе. Цифре кажу да смо данас најближи стандарду од пре равно четири деценије, а да би, ако се водимо бројкама, требало да жалимо најпре за 1979. годином.

- Структура потрошње и куповна моћ просечне плате се није битно променила - каже Мирослав Здравковић, уредник портала „Маркоэкономија“. - Графикони и бруто домаћег производа, и плата, и индустријске производње говоре да су сви показатељи исти као и пре 40 година. Различита је демографска структура, много је више старије популације, а све мање млађих. Незапосленост је сада много већа, а трошкови становања су некада били неупоредиво мањи. Много се лепше живело седамдесетих. Ако погледамо висину реалних плата, највиши животни стандард забележен је 1979. године.

Просечан грађанин Југославије 1972. године је за своју плату могао да купи скоро 550 килограма хлеба. Са овогодишњим јануарским просеком може да пазари око 460 килограма. Мерено у кромпиру, плата је сада лакша 50 килограма - некада 786 наспрам 732. Зато пасуљ, и поред девалвација и деноминација, од плате не одступа. И пре 40 година и данас месец дана рада вреди равно 166 килограма ове намирнице.

Једна плата је, међутим, некада била довољна за готово 68 чоколада од 100 грама, а од данашње би се могло купити 333. Ту је и домаћи млади сир, па и кокошија јаја, која поскупљују последњих дана. Она стара плата била је довољна за 1.685, а данашња за 2.440 комада. Пилетина нам је доступнија, али телетине сада једемо значајно мање.

Већини, међутим, ово поређење неће се покlopити са личним сећањем. Квалитет живота не подразумева само економске параметре, већ га чине и здравствени услови, социјални живот, образовање...

- Највећи број људи је сигурно раније живео боље и без садашњих технолошких достигнућа, јер за њих није ни знао, али је чињеница да су примања била реално већа јер се више стварало него данас - каже економиста Драгован Милићевић. - Београд је имао 230.000 индустријских радника, а данас само 13.000. Ето разлике. Незапосленост, поготово стручне радне снаге, била је безначајна. Расподела друштвеног богатства је била далеко праведнија и равномернија, друштвени систем је, једноставно, био више окренут појединцу него данас. Да не говоримо о квалитету образовања, здравствене заштите. Транзиција је почистила средњи слој и свела друштво на класу безобразно богатих, који сигурно имају бољи квалитет живота него раније, и

класу сиротиње, која неупоредиво горе живи. Практично, имамо године које су појели скакавци, како је говорио Пекић.

Квалитет живота је данас лошији, каже Милићевић, и зато што је човека напустило друштво, па је принуђен да се окрене себи. Живот чине и социјални контакти. Данас за њих немамо ни пара ни времена, јер бринемо за голи живот.

Данашњем грађанину не треба описивати колико му је тешко да сачува посао и колико стрепи хоће ли плата уопште стићи. Социолог Владимир Вулетић управо то описује као једну од главних разлика између данашњег и прошлог доба.

СВИМА ПО СТАН ПОВОДОМ две деценије рада „Фабрике каблова Светозарево“, на збору радника одлучено је да се свим запосленим који до 17. децембра напуне десет и више година радног стажа додели стан - стигла је вест 1975. године из Светозарева, данашње Јагодине. Нешто касније, сто радника са породицама се уселило у нове станове. Тако је било и у другим фирмама.

- Имао сам непуних десет година стажа када сам добио стан - прича Бранислав С., металостругар у пензији. - Из овог угла, где смо сада, те године делују много лепо. Имали смо и тада кредите, али смо могли да их отплаћујемо. Исте године када сам добио стан купио сам и кола, а летовање је било обавезно. Радио сам много, али сам могао да зарадим и више од свог генералног директора.

- Чињеница да су тада грађани имали посао, здравствено, пензионо осигурање, могућност да подижу децу, само говори да се сигурност подразумевала - каже Вулетић. - Тада је човек знао да ће тамо где се запосли дочекати и пензију. Период од средине седамдесетих до средине осамдесетих година је време наглог просперитета. Људи су могли да се надају стану или повољном кредиту за изградњу куће. Средином шездесетих година држава је закључила да су се људи доста одрицали, па је кренуло задуживање. Много новца је стизало и од наших земљака на раду у иностранству. Дошло је до увећања потрошње и индустријализације и широк слој становништва је добро живео.

Тада је почела масовна куповина телевизора, аутомобила. Већ средином наредне деценије дугови пристижу на наплату. Прича се о привредним реформама, па је последњи талас веће јавне потрошње у прошлом веку био почетком деведесетих година.

- Сличан пораст потрошње смо имали пре око пет година - каже Владан Божанић, из Републичког завода за статистику. - То је последњи пут да смо имали већи економски раст. Од 2009. почиње пад. Све је већа незапосленост и све је више сиромашних. Ако не зауставимо велику јавну потрошњу, неће нам бити боље. Привреда је, једноставно, на коленима.

БИЛИ СМО БОЉИ

ВЕЋИНА република бивше Југославије је по нивоу економске развијености на почетку транзиције, 1990. године, била испред социјалистичких земаља тадашње источне Европе. Прва три места по БДП-у по становнику заузимале су Словенија, Хрватска и Србија, а испред Босне и Херцеговине су биле само Чешка и Словачка.

- Деветнаест година касније односи су потпуно другачији - Словенија је задржала прво место, Хрватска је на солидном четвртом, а на зачељу су Србија, Македонија, Босна и Херцеговина и Албанија - рекао је Душан Јакшић, члан Сената Републике Српске. - Релативни ниво развијености су погоршале само Србија и Босна.

<http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/311368/Canak-Ulazak-sindikata-u-politiku-predstavlja-obmanu-clanstva>

Чанак: Улазак синдиката у политику представља обману чланства

Фонет

Улазак синдиката у политички живот представља "обману чланства" и "мали пуч", оценио је у интервјуу ФоНету председник УГС Независност Бранислав Чанак, јер то нити пише у синдикалним програмима, нити ће синдикати имати довољно посланика за озбиљно деловање, "сем као причаоница".

Чанак је констатовао да "у оваквој држави, каква је Србија и оваквој Европи, каква је данас, синдикати имају посла преко главе".

У таквој ситуацији, према његовом мишљењу, "не би могли да размишљају о томе коме би дали подршку, а камоли да активно учествују у политичком животу Србије".

"Мислим да је ово обмана чланства, јер не знам ни једног члана који је ступио у синдикат, надајући се да ће он ући у политички живот", указао је Чанак.

"Ни у једном синдикалном програму, који се нуди чланству, то не пише", прецизирао је Чанак, који улазак синдиката у политички живот "на неки начин" види као "мали пуч".

"Ја сам се учланио у синдикат да штити моја права, а он ме увлачи у политику. Чак иако ми се свиђа нека странка и ја сам њен члан, немојте ме ви увлачити, јер сам тамо већ члан, као грађанин. Што ме ви као синдикалца увлачите", упитао је Чанак.

Он не види начин да синдикати, својим учешћем у политичком животу на листи неке странке, спрече да се Закон о раду или слични закони промене на штету запослених.

"Како год обрнемо, у најбољем исходу случајева, ни један од ових синдиката неће имати довољно посланика да може деловати, сем као причаоница", предвидео је Чанак.

Он сматра да је "ово последња епизода синдикалног урушавања у Србији", мада је, како каже, "срећа што ће се урушавати и имиџ политичара и странака, тако да ће загрљени ићи у пропаст".

"На жалост, ићи ће и Србија са њима. Мислим да ће, после овога, синдикати морати да положе озбиљне рачуне пред својим чланством и јавношћу", поручио је Чанак.

Он је најавио и да ће очување медија и новинарске професије бити једна од главних активности Гранског синдиката медија, упозоравајући да неизбежно колективно уговарање добија другоразредни значај, "ако сте ви тек неки пабирци урушеног живота и државе".

Према оцени Чанка, медији и новинари су тамо где су и почели, када су деведесетих година прошлог века основани Грански синдикат медија и Независно удружење новинара Србије (НУНС).

У време оснивања Гранског синдиката медија, као најстаријег огранка УГС Независност, подсетио је Чанак, основна идеја није било колективно преговарање, већ "чување професије од надолазећег национализма и погубне ратне политике Слободана Милошевића".

"Изгледа да поново морамо да се вратимо томе", рекао је Чанак, који сматра да би, чак и тамо где постоји неизбежна потреба за колективним преговарањем, то требало прогласити за "другоразредну" ствар, а да прва буде очување професије".

"Ниједан колективни уговор не може да спаси професију", објаснио је Чанак и упитао "како ће вам, коначно, изгледати колективни уговор, ако вам је професија урушена"?

Према речима Чанка, "колективни уговори вам и не требају, ако сте ви тек неки пабирци једног урушеног живота и државе".

Он је зато најавио да ће то бити једна од главних активности Гранског синдиката медија", којој ће се, како очекује, придружити и НУНС.

У НУНС су, сматра Чанак, "после дужег периода уљуљкивања да није све тако црно као што изгледа, коначно открили да је ствар још црња него што изгледа".

"Сада немају куд, јер је ситуација практично још гора него што је била када смо заједно оснивали НУНС", оценио је Чанак.

"Сада има више разлога за један револуционарни НУНС, него што смо их имали онда када је пре двадесетак година он основан", додао је Чанак, напомињући да је "код људи из НУНС потпуно сазрело за промене".

Европа тражи чисте приватизације

Прошлог јуна из Европске комисије затражено преиспитивање 24 спорна случаја, а одговора наше владе нема ни до данас

Спорне приватизације на које указује ЕУ

- Сартид
- Југоремедија
- АТП Војводина
- Мобтел
- Це маркет
- Лука Београд
- Новости
- Ветеринарски завод Београд
- Керамика из Кањиже
- Шинвоз
- Застава електро
- Трудбеник градња
- Просвета
- Технохемија
- Срболек
- Азотара Панчево
- Национална штедионица
- Извоз шећера у ЕУ
- Продаја пословног простора бившег Завода за обрачун и плаћања
- Концесија за аутопут Хоргош–Пожега
- Постављање оптичких каблова кроз Србију које је поверено предузећу Нуба инвест

То што се у резолуцији Европског парламента у процесу европских интеграција Србије од власти тражи да одмах провере контроверзне случајеве приватизације и продаје 24 компаније – није ништа ново. Делеша практично исте садржине у Србију је стигла и прошлог јуна.

Тада је Ивица Дачић, министар полиције, потврдио да ЕУ тражи преиспитивање приватизације више од 20 српских фирми. Према његовим речима, то писмо је стигло у Министарство правде и „биће предато надлежним органима на даљи рад”.

– Реч је о приватизацији више од 20 предузећа, чију би законитост требало преиспитати по критеријумима који су важни за преговоре о приступању Србије Европској унији и закључивање одређених поглавља тих преговора – изјавио је Дачић, по чијим тврдњама у писму које је Европска комисија послала Србији нема ничег новог.

Ни после више од осам месеци, ЕУ, али ни наша јавност нису од владе добили било какав одговор или информацију – шта је по том питању урађено. Да ли су и у којим случајевима покренути поступци. У Тужилаштву је јуче добијен незванични одговор да се у преткривичном поступку детаљи не саопштавају јавности.

Које су то 24 спорне приватизација и случајеви системске корупције, никада јавно нису саопштили ни из Европске комисије, а ни наши надлежни органи. У поменутој Резолуцији Европског парламента наведено је поименце да постоје озбиљне сумње у погледу законитости у пет случајева, а то су „Сартид”, „Југоремедија”, „Мобтел”, „Це маркет” и АТП „Војводина”.

У Савету за борбу против корупције кажу да су то све случајеви на које су они указивали свим досадашњим владама од почетка процеса приватизације, али и европским институцијама.

Данило Шуковић, члан Савета за борбу против корупције, сматра да ће ови случајеви морати да се реше уколико желимо да будемо члан Европске уније и, уопште, уколико желимо успех у целом овом процесу.

Списак од 24 спорне приватизације на које се позива Европски парламент није, ипак, направљен само на основу примедби овог савета, већ и на основу жалби инвеститора који тврде да су, из разних разлога, онемогућени да послују у Србији.

Такав је случај предузећа АТП „Војводина”, односно аутобуске станице у Новом Саду, коју је саградио Илија Девић, али град није хтео да поштује своју одлуку о премештању станице на нову локацију. Такође, и неколико великих европских фирми, међу којима је и немачки „Вац”, због заштите власничких права, помоћ су затражили куцајући на врата Европске комисије у Бриселу.

Као спорне приватизације наводе се и продаје „Сартида”, „Југоремедије”, „Це маркета”, „Националне штедионице”, Ветеринарског завода – Земун, „Керамике” из Кањиже, „Заставе електро”, „Технохемије” и „Срболека”. До сада је од свих купаца наведених предузећа ухапшен једино највећи власник „Срболека” Јовица Стефановић Нини, али тек пошто је уништио фирму која је већ месецима у стечају. И у овом случају, годинама пре његовог хапшења, радници и мали акционари против Стефановића су поднели више кривичних пријава, али ниједна није процесуирана. **Ј. Рабреновић**

Домаће фирме неће да буду надничари

Конзорцијум домаћих фирми затражио од владе да им омогући равноправан положај са страним фирмама које добијају електромашинске и енергетске послове у Србије

Конзорцијум српских компанија за консалтинг и инжењеринг затражио је јуче од Министарства енергетике и владе да им омогући равноправан положај са страним компанијама које добијају послове у Србији, а не да буду најамни радници у сопственој земљи.

Слободан Бабић, председник конзорцијума, замолио је јуче представнике владе да у овим ванредним околностима светске економске кризе, када велики број компанија остаје без посла, омогући предност домаћим фирмама приликом изградње и ревитализације електроенергетских објеката, јер за то, тврде, постоји велико искуство, стручност и знање.

То је једини улов да се упосли ових 14 компанија у оквиру овог конзорцијума, али и да се запосли још више радника. Услов је да се приликом расписивања тендера за послове у енергетици не поопштравају услови за домаће компаније, већ да се равноправно третирају са страним, нагласио је Бабић.

Истовремено, то је и једини начин да домаће компаније добију референце како би радиле и изван Србије, што је била пракса деценијама уназад, рекао је он и додао да нема смисла да ове угледне компаније у Србији надниче за странце који их ангажују као произвођаче за мале паре, а када се посао заврши, запослени из ових компанија поново остају без посла. Треба обезбедити континуитет у раду и упослити привреду, категоричан је био Бабић.

На овај начин ће се, како се чуло на састанку с министром енергетике Милутином Мркоњићем и саветником премијера за енергетику Петром Шкундрићем, помоћи Електропривреди Србије (ЕПС) на коју су све ове компаније наслоњене. Само тако ће ЕПС добити јефтине, а поуздане извођаче радова, а Србија више радних места.

Ако се, међутим, истакао је Бабић, има у виду да је доведена у питање ликвидност ЕПС-а, односно да ни он не може да плати своје обавезе за прошлу године, онда озбиљно треба размотрити захтеве конзорцијума како би се и привреда и ЕПС подигли на ноге.

Драгомир Марковић, генерални директор ЕПС-а, потврдио је јуче да ово јавно предузеће има проблеме с ликвидношћу, додајући да је удео домаће привреде у пословима у овом предузећу око 50 до 60 одсто, а да би њихово учешће могло бити знатно веће.

Чланови конзорцијума су потврдили да су спремни да у потпуности реализују све пројекте које ЕПС стави поред њих, додајући да нема смисла да се држава задужује код банака, а да странци раде послове у Србији за које су српске фирме оспособљене.

Милутин Мркоњић, министар енергетике, предложио је оснивање радне групе у којој ће се наћи представници ресорног министарства, финансија, јавних набавки који ће пратити ангажман домаћих фирми у српској електроенергетици и помоћи у реализацији захтева које су чланови конзорцијума јуче изнели пред владу.

Треба што пре основати српску развојну банку која би у највећој мери подржала пројекте ЕПС-а, рекао је јуче Петар Шкундрић, саветник премијера за енергетику, оцењујући да је ресорно министарство и у претходном периоду чинило све да се српским фирмама да приоритет у извођењу радова када је енергетика у питању, али да је, ипак, било извесних проблема.

ЕПС је, истакао је Шкундрић, највећи инвеститор у земљи, и само захваљујући њему у Србији је забележен мањи пад броја незапослених него што би иначе био.

Ј. Петровић

http://www.danas.rs/danasrs/ekonomija/radnici_vise_nemaju_nikakva_prava.4.html?news_id=235691

Контроверзи око стечаја Београдске конфекције Беко колико хоћеш

Радници више немају никаква права?

Аутор: Ружа Ђирковић

Београд - Није тачно да је само пет директора наплатило разлику између плате која нам је припадала по Колективном уговору и плате која нам је исплаћивана последње три године пред увођење стечаја у Београдској конфекцији Беко, како тврди стечајни управник Жељко Пешут. Разлику су наплатила три директора и три радника, каже за Данас бивши заменик генералног директора Бека за финансије Слободан Машановић.

Није тачно да радницима Београдске конфекције Беко у стечају још није истекао рок за пријаву потраживања по основу ове разлике, тај рок им је истекао решењем о главној деоби од 19. марта 2009. године, а по закону не тече до завршне деобе, која је нешто друго, тврди за Данас актуелни стечајни управник Бека Жељко Пешут. Машановић објашњава да је синдикат Бека још средином 90-их донео одлуку да се свим радницима смањи плата док криза фирме траје, а да им се ускраћени део исплати кад се створе услови за то. Кад је над Беком отворен стечајни поступак, тадашња стечајна управа је раднике обавестила о износу њихових права, која нису обухватала и ову одлуку синдиката, него су била заснована на минималцу. „Тада смо ми кроз фирму пустили списак са позивом свим радницима, да нам се придруже у тужби за остварење овог права. Али, тог тренутка нас је на послу било још само педесетак. Нико није смео то да потпише, сви су се плашили отказа. Ми смо га, уосталом, и добили“, тврди Машановић. Кад је продајом имовине Бека настала стечајна маса, Машановић и осталих петоро из групе сматрали су да су „они услови из одлуке синдиката створени“ и поднели су 2004. године тужбу суду. Ових шест бивших запослених Београдске конфекције Беко добило је спор на свим судским инстанцама, пошто се стечајна управа на првостепену пресуду жалила. Признато им је потраживање за само три године пред отварање стечаја, пошто је Суд закључио да је потраживање за претходни период застарело. „Нису нам уплатили доприносе за пензијско осигурање, али тужићемо их и за то“, каже Машановић.

Данас је и Привредном суду и Агенцији за лицензирање стечајних управника и Министарству економије и регионалног развоја још прошле недеље упутио питање у вези са овим разликама зарада и роковима њиховог застаревања.

В.д. председника Привредног суда Златан Димитрић је Данасу одговорио да „главна деоба није обављена зато што сви повериоци нису намирени“, али да он мисли да су радници „практично закаснили са том пријавом, али да унапред не прејудицирам, предмет датира из 2003. године“. А Министарство економије и регионалног развоја и Агенција за лицензирање стечајних управника су дословце на питање о спорној разлици у платама одговорили: „Због неправилности у раду стечајног управника Жељка Пешута у предмету Беко ад Дисциплинско веће АЛСУ против именованог 8. фебруара 2012. године покренуло је дисциплински поступак. Поступак је у току“. Пешут је стечајни управник од јуна 2007. године. Данас је поново тражио од Привредног суда да нам достави писани одговор о овим платама и роковима.

Сви стечајни управници

Први председник стечајног већа у случају Беко била је Делинка Ђурђевић, а први стечајни управник машински инжењер Драган Дондур.

Драган Дондур је јануара 2004. године смењен, а на место стечајног управника постављен је адвокат Драган Михајловић.

Михајловић је смењен маја 2004. године, а на место стечајног управника је постављена адвокат Споменка Билић.

Априла 2006. године ухапшена је судија Делинка Ђурђевић.

Председник стечајног већа Иванка Спаховић смењује стечајног управника Споменку Билић и на место стечајног управника поставља економисту Жељка Пешута.

Решење о стечају Бека донето је 12.2 2003. године.

ТЕЛЕГРАФ

<http://www.telegraf.rs/vesti/politika/109478-sindikata-trazi-smenu-ministarke-pravde-i-homena>

Синдикат тражи смену министарке правде и Хомена

Почиње прикупљање потписа грађана за смену одговорних због пропалих реформи, каже председница Синдиката правосуђа Слађанка Милошевић

Синдикат правосуђа Србије почиње прикупљање потписа грађана за смену министарке правде Снежане Маловић, државног секретара Слободана Хомена и Бошка Ристића.

Синдикат правосуђа Србије тражи њихову смену јер су најодговорнији за пропалу реформу правосуђа, избегавање сопствене одговорности, прикривање истине и обмањивање домаће и међународне јавности, каже председница синдиката Слађанка Милошевић.

- Ми тражимо смену одговорних. Неко ће рећи зашто сада, пошто истиче мандат владе, али ми хоћемо да покажемо да не пристајемо, да се не слажемо и да они **не могу да оду политички невинији и да се извуку из целе те ствари коју су урадили с реформом правосуђа**, која је очигледно пропала, имајући у виду затрпаност правосуђа, велике трошкове, а пре свега имајући у виду њихово двогодишње обмањивање свих нас да је реформа успела – рекла је Милошевићева.

На платоу испред Дома синдиката на Тргу Николе Пашића, акција је почела симболично у 12,05 часова, под слоганом: **“За ресетовање правосуђа и архивирање неодговорних политичара”**.

(Телеграф.рс / Б92)

РАДИО 021

<http://www.021.rs/Info/Srbija/Peticija-za-smenu-ministarke-pravde.html>

Петиција за смену министарке правде

У организацији Синдиката правосуђа Србије данас је почело прикупљање потписа грађана за смену министарке правде Снежане Маловић, члана Високог савета судства Бошка Ристића и државног секретара Министарства правде Слободана Хомена.

Синдикат је покренуо потписивање петиције за њихову смену јер сматра да су најодговорнији због, како тврди, "лошег стања у правосуђу, пропале реформе, прикривања истине и обмањивања јавности".

Председница синдиката Слађанка Милошевић је у изјави новинарима објаснила да Маловић, Ристић и Хомен "нису недужни" због тога што правосуђе не може да грађанима пружи делотворну заштиту. То није могуће, како је казала, због великог броја нерешених предмета, неуједначеног оптерећења запослених, лоших услова рада, недостатка финансијских средстава за нормално функционисање правосуђа.